

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział IV Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant p.o. staż. E. C.

rozpoznawał sprawę **J. G.**

obwinionego z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt II W 413/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 22 września 2016 roku, sygn. akt II W 413/16 uznał obwinionego **J. G.** za winnego popełnienia wykroczenia z art.97 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**, składając apelację. Podsądny zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że dopuścił się zarzucanego u czynu, a także błąd polegający na nieustaleniu, że pokrzywdzony brał czynny udział w wykroczeniu.

Skarżący wniósł o umorzenie postępowania, względnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego J. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k w związku z art. 8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art.2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Uzasadnienie wyroku

odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wina i sprawstwo podsądnego J. G. nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia wskazują wypowiedzi procesowe policjanta K. Z. (k.35). Nie jest zatem tak, aby w sprawie nie zgromadzono materiału dowodowego obciążającego obwinionego.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał relacje procesowe K. Z. za wiarygodne i miarodajne dla odtworzenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Sąd II instancji podobnie jak Sąd I instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, dla których policjant ten miałby pomawiać podsądnego o zachowanie, które nie miało miejsca. Takim postępowaniem funkcjonariusz publiczny narażałby się na poniesienie odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnej z powodu fałszywego obciążania osoby, która nie popełniła wykroczenia. Zachowanie obwinianego polegające na przejechaniu rowerem przez przejście dla pieszych było łatwe do zinterpretowania przez doświadczonego policjanta, jako naruszenie zasad ruchu drogowego.

Sąd I instancji słusznie podważył wiarygodność wyjaśnień podsądnego, jako sprzecznych z wiarygodnym materiałem dowodowym.

Całkowicie bezzasadny jest zarzut nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia. Materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego był wystarczający dla wydania rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji. Obwiniony nie przedstawił żadnych dowodów podważających jego winę i sprawstwo. Postulowany przez podsądnego dowód z zeznań D. F. okazał się całkowicie nieistotny dla ustaleń faktycznych. Z zeznań tego świadka wynika jednoznacznie, że nie widział on zajścia z udziałem podsądnego i dowiedział się o nim dopiero od podsądnego (k.50).

Nie ma żadnego znaczenia to, że pojazd, w którym policjant pełnił służbę nie miał włączonych sygnałów świetlnych. K. Z. jako policjant kontrolujący ruch drogowy w inkryminowanym okresie miał kompetencję, aby obserwować uczestników ruchu, znajdując się w pojeździe nieoznakowanym i reagować na każde dostrzeżone naruszenie reguł ruchu drogowego (art. 129 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym). Powinnością uczestników ruchu drogowego jest przestrzeganie przepisów ruchu drogowego w każdej sytuacji, niezależnie od tego, czy są obserwowani przez policjantów, czy też nie.

Wbrew temu, co sugeruje skarżący policjant przedstawił mu się po podjęciu interwencji. Powyższa okoliczność nie ma zresztą bezpośredniego znaczenia dla ustalenia, że podsądny dopuścił się wykroczenia.

Dla pociągnięcia podsądnego do odpowiedzialności karnej zupełnie nieistotne, że jest osobą dotąd niekaraną. Zasadnicze znaczenie dla ustalenia jego sprawstwa mają dowody ujawnione w sprawie. Miarodajne oświadczenia dowodowe funkcjonariusza policji wskazują zaś jednoznacznie na winę i sprawstwo podsądnego.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109 §2 k.p.s.w. apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze, Sąd II instancji dokonał weryfikacji zaskarżonego wyroku również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd Okręgowy nie znalazł powodów dla zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie sankcji karnej wymierzonej podsądnemu. Kara grzywny w wysokości 100 złotych jawi się jako łagodna. Podsądny naruszył jeden z elementarnych obowiązków spoczywających na rowerzyście, mianowicie pokonanie przejścia dla pieszych poprzez prowadzenie roweru.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. 118 §1 k.p.s.w. w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok
2. z asądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

SSO Leszek Matuszewski